„Sinaxa” repomenitorilor îl „excomunică” pe ieromonahul Tihon pentru că nu îl pomenește „pe episcopul nostru…”

Pe un site ortodox care citează o altă publicație electronică a apărut informația că la Neamț s-a desfășurat în luna octombrie o „sinaxă” la care ar fi participat „majoritatea părinților îngrădiți de erezie”, enumerându-i printre aceștia pe „părintele Antim, părintele Ieronim, părintele Elefterie, părintele Xenofont, părintele Spiridon, părintele Ghervasie etc.”.

Nu ni se spune dacă la această adunare de taină ar fi participat și monahul neostilist Sava Lavriotul sau locotenentul acestuia, preotul Staicu. Aflăm însă din relatare că cu această ocazie a fost exclus din comuniunea cu acești preoți ieromonahul Tihon Bivoleanu.

„Judecarea” și „condamnarea” preotului Tihon s-a făcut după același tipar după care s-a lucrat și la Roman în 2018, și i-a avut ca participanți la „proceduri” pe unii dintre aceiași „judecători consistoriali” care au împărțit judecăți și sancțiuni la adunarea din ianuarie 2018. „Inculpatul” nu a fost poftit la adunare, pentru că „vina” sa era prea evidentă ca să mai fie nevoie să se apere.

Motivul pentru care preotul Tihon Bivoleanu a fost exclus dintre „părinții mărturisitori” (cei mai mulți dintre cei amintiți în articol nesuferind niciun fel de persecuție din partea nimănui, doi dintre ei neavând nici până acum făcută o mărturisire publică contra ereziei) este foarte interesant și ne-a determinat să dăm atenție unui eveniment, care, altfel, nu merită niciun fel de atenție.

Ieromonahul Tihon a fost exclus pentru că refuză să folosească formula de nepomenire/repomenire „pe episcopul nostru…”.

Disputa pe tema acestei formule de nepomenire a fost declanșată de monahul Sava la sfârșitul anului trecut, dar a fost abandonată de acesta la conferința pe care a ținut-o în ianuarie 2019, unde a fost de acord că formula „pe toți arhiereii ortodocși” este corectă.

Nu mai intrăm în disputa referitoare la corectitudinea formulei de pomenire „pe episcopul nostru…”. Pe siteul nostru poate fi citit un text foarte bun al părintelui grec Anghelos Anghelakopoulos, profesor la Facultatea de Teologie din Atena, care ne arată că:

1. formula „pe toți arhiereii ortodocși” este corectă și a fost folosită și în timpul nepomenirii patriarhului eretic Atenagora;

2. formula „pe episcopul nostru…” înseamnă repomenirea episcopului eretic al locului.

Corectitudinea pomenirii „tuturor episcopilor ortodocși”

Faptul că acești preoți nu au abandonat ideea pomenirii „pe episcopul nostru…”, deși unii dintre ei, pe când se aflau la Rădeni, se opuneau acestei formule cu strictețe, ne face să ne gândim din nou la motivele pentru care s-a decis această formulă de pomenire.

Preoții de la Rădeni refuză formula de pomenire a monahului Sava și ideea că nu mai sunt episcopi mărturisitori

Și atunci, se pune întrebarea cea mai importantă: **Cine este „episcopul nostru…”?**, întrebare pe care o pune și părintele Anghelakopoulos în articolul sfinției sale, ajungând la concluzia evidentă că până la condamnarea sa sinodală, „episcopul nostru” este cel care este pe tron, chiar dacă pentru noi el este minciuno-episcop, în sensul că nu îl mai urmăm și nu îi mai dăm ascultare, pentru că este eretic.

Când acești părinți de la „sinaxa” de taină de la Neamț îl pomenesc „pe înaltpreasfințitul arhiepiscopul și mitropolitul nostru…”, cine este acesta dacă nu „Prințul de la Bisericile”, „pelerinul” care s-a sărutat cu papa eretic în mijlocul unei mulțimi de papistași pe care papa i-a adus în orașul înaltpreasfinției sale, persecutorul feroce al poporului ortodox din Orășeni, „blândul” și „evlaviosul” mitropolit Teofan, cel care spunea pe vremuri că pe altarul papistaș se află „Același Cristos”, iar protestanții „au o pâine sfințită și un vin sfințit”?

„Prințul Bisericii”, mitropolitul ecumenist Teofan, prezent în Piața Palatului Culturii la adorarea papei

Este altcineva „episcopul nostru…” în Moldova în acest moment? Această întrebare ne ridică însă o alta, mult mai profundă. Este „episcopul nostru…” altul pentru acești părinți decât cel care este? Pe cine pomenesc la altar? Scaunul arhieresc gol? Ideea pură de mitropolit al Moldovei? Pe un „episcop știut de Dumnezeu”, cum încerca să ne convingă la comentarii pe acest site un adept al acestei grupări?

De aceea este corectă opinia părintelui Tihon potrivit căreia episcopul nostru este episcopul eretic, semnatar al documentelor eretice din Creta, călcător al sfintelor canoane, persecutor al mărturisitorilor ortodocși de la Rădeni și mai ales de la Orășeni.

Dacă este așa, atunci **toți acești preoți nepomenitori au devenit de fapt repomenitori, pentru că au reluat în mod indirect pomenirea episcopului locului, în speță a mitropolitului Teofan, a episcopului latinofron Ioachim de la Roman, a episcopului persecutor Iustin din Maramureș și a celorlalți episcopi din eparhiile în care se folosește această formulă.**

Dacă există însă alt „episcop al nostru…” pe care îl țin acești părinți, atunci întrebarea e: Cine este acest „episcop al nostru…”? Este vreunul dintre participanții la această „sinaxă”? Este Artemie din Kosovo? Este monahul „conferențiar” Sava Lavriotul care vântură din nou țara sub privirile „indiferente” ale Patriarhiei Române, deloc supărată pentru că pe teritoriul său acesta și-a alcătuit o grupare schismatică? Cine este?

Întrebare pentru monahul Sava: Cum vă prigonește Patriarhia Română pentru activitatea desfășurată în jurisdicția sa?

Iar întrebarea fundamentală devine: **A fost ieromonahul Tihon exclus din acest grup pentru că nu-l pomenește „pe episcopul nostru…” sau pentru că nu îl recunoaște „pe episcopul nostru…”?**

Dacă am accepta ideea că părintele Tihon folosește o formulă greșită de

pomenire, atunci trebuie spus că aceeași formulă au folosit-o toți timp de doi ani, și atunci s-ar fi făcut cu toții vinovați de invenții în cult, ceea ce este fals, după cum i-am explicat preotului Staicu atunci când și-a făcut inutil mustrări de conștiință că a pomenit greșit.

Această „sinaxă" și tematica ei sugerează cu putere că **dărâmarea Rădeniului a fost un act premeditat al celor care au slujit acolo, având ca scop ieșirea din spațiul public, retragerea „în catacombe", unde să își poată duce la îndeplinire planurile fără ca deciziile pe care le iau să fie supuse analizei și criticii restului membrilor Bisericii.**

Prin această decizie de părăsire a Rădeniului adepții acestor preoți au fost scoși atât din pliroma Bisericii noastre, cât și din lupta antiecumenistă, nemaicontând în niciun fel în efortul de a determina ierarhia să își schimbe orientarea ecumenistă.

Dărâmarea Rădeniului nu a avut nimic de a face cu afirmațiile părintelui Pamvo cu privire la prezența harului în Biserică, pentru că participanții la această adunare au cam aceeași părere ca părintele Pamvo cu privire la har.

Am aflat de la unii ucenici ai acestor preoți că aceștia au dezvoltat o doctrină străină cu totul Bisericii Ortodoxe despre har și lucrarea acestuia în Biserică. Astfel, în rândurile acestora se susține (nu știm dacă a fost validată această doctrină la „sinaxa" de la Neamț) că prin căderea în erezie a ierarhilor s-ar fi pierdut „harul mântuitor", dar că ar fi rămas intact „harul sacerdotal".

Ideea este prezentată și într-o predică a protosinghelului Ieronim Cosma, ținută în Duminica Ortodoxiei de anul acesta, unde pe la minutul 50 sugerează această distincție, iar la minutul 52 dă glas chiar ideii monahului Sava că „azi nu mai e niciun episcop", iar că viitorul sinod ecumenic de condamnare a ereziei se va face cu „episcopi dintre cei căzuți de azi".

Astfel, par a susține doctrinarii acestei distincții, harul continuă să lucreze Sfintele Taine, dar acestea nu sunt mântuitoare. Adică se fac în zadar.

Ca să înțelegem mai bine, botezurile sunt valide, dar nu sunt mântuitoare, ci sunt chiar spre osândă. Mai precis, dacă un prunc sau un adult se botează de către un preot pomenitor, botezul aceluia este valid, dar dacă cel botezat moare înainte de un clarificarea acestei probleme a ereziei, nu se mântuiește.

Distincția între „harul sacerdotal” și „harul mântuitor” ne arată, în primul rând, că, în concepția celor care o fac, harul sacerdotal nu ar fi mântuitor, ceea ce este o blasfemie la adresa lucrării Duhului Sfânt în Biserică, de vreme ce prin lucrarea preoțească (presupunem că la asta se referă „harul sacerdotal”) se săvârșesc Sfintele Taine, care sunt mântuitoare atât timp cât sunt săvârșite de preoți necaterisiți canonic de către Biserică.

Această teorie eretică și blasfematoare este inspirată din „rezoluția” adunării de la Roman, unde se dă de înțeles că Sfintele Taine ar fi întinate de credința eretică a săvârșitorului lor, adică ar fi, într-un fel, „purtătoare de erezie”. Din acest motiv, autorii teoriei afirmă că ele sunt valide, dar sunt nemântuitoare.

Vedem această idee și în predica menționată de mai sus, unde se spune că Hristos este prezent în Tainele celor neîngrădiți de erezie, însă spre osânda lor, dând cumva de înțeles că Sfânta Împărtășanie este sfințită de Duhul Sfânt spre osânda celui ce o primește, nu că primitorul se împărtășește cu nevrednicie (după cum ne învață apostolul Pavel în Epistola 1 Corinteni 11, 28-30 că se întâmplă cu cei ce se osândesc sau exemplul lui Iuda, care s-a împărtășit cu aceleași Taine ca și ceilalți apostoli, din mâinile Întemeietorului acestora, dar s-a osândit datorită nevredniciei sale, nu pentru că tainele erau făcute spre blestem) prin faptul că o ia fără să îi pese din mâna unui oficiant nevrednic, în speță episcopul adept al ereziei.

Această viziune, așa cum o expune părintele Ieronim, ne sugerează că Duhul Sfânt permite continuarea harului sacerdotal la preoții și episcopii căzuți în erezie, dar necondamnați, pentru a-i osândi pe cei ce nu întrerup pomenirea și nu iau atitudine față de erezie, adică săvârșește Taine nu pentru a transmite harul mântuitor, ci pentru a transmite blestemul asupra acelora.

Urmând explicația, rezultă că și acei ierarhi care vor susține la un moment un sinod aidoma sinodului care a condamnat monotelismul provin dintre cei ce au săvârșit Taine spre osândă și s-au osândit ei înșiși prin acestea, ceea ce ne face să ne întrebăm: Cum se osândesc acești ierarhi pe sine prin săvârșire și primire de Taine spre osândă, dacă, la un moment dat, au capacitatea de a se trezi din erezie și chiar de a ține un sinod care să o condamne? Ce se întâmplă cu osânda celor osândiți de primirea Tainelor din mâna unor astfel de ierarhi?

Toată această arhitectură eretică este concepută pentru a explica cum de rămân

Tainele valide, chiar când sunt săvârșite de clerici căzuți în erezie. Făcând însă această distincție între harul sacramental și cel mântuitor se afirmă că în Biserica Ortodoxă la ora actuală se săvârșesc niște taine lipsite de orice caracter mântuitor, dar valide, deși este un nonsens ca o taină să fie validă, dacă ea este nemântuitoare. Ce înseamnă că e validă, dacă nu că transmite harul mântuitor specific acelei taine (harul preoției, binecuvântarea căsătoriei, spălarea de păcate, vindecarea de boli, iertarea de păcate, prefacerea Cinstitelor Daruri etc.)?

La astfel de cugetări s-a ajuns ca urmare a afirmației că toți cei ce nu au întrerupt pomenirea sunt eretici, fără a se ține seama de faptul că eretici sunt cei ce propovăduiesc erezia și o apără deschis, iar nu restul poporului și al clerului, care se află în comuniune cu aceștia fără a avea aceleași convingeri cu ereticii.

Față de cei eretici canonul 15 I-II permite îndepărtarea prin nepomenire și întreruperea comuniunii pentru a nu participa la erezia acestora și a le da de înțeles că sunt în greșeală, nu pentru că Tainele săvârșite de ei ar fi purtătoare de erezie și nemântuitoare. (De ce altfel ar fi binecuvântat Sfântul Teodor ca pe preotul cu viețuire ortodoxă, dar pomenitor, să îl chemi la binecuvântarea mesei și la cântarea de psalmi? A încurajat prin asta sfântul împreună rugăciunea cu ereticii? Bineînțeles că nu).

De altfel, în predica menționată mai sus se citează pe sfântul Chiril al Kazanului, care spune că tainele serghianiștilor sunt adevărate, dar nu trebuie mers la bisericile lor, tocmai pentru a nu ne face părtași la erezia serghianiștilor, nu pentru că tainele ar fi contaminate de erezie.

Sancțiunea aplicată părintelui Tihon surprinde printre altele și pentru că acesta era, altfel, adept al doctrinelor monahului Sava, considerându-i ca eretici pe toți cei ce nu au întrerupt pomenirea, după cum ne spune pe acest site, la rubrica de comentarii, unde a binevoit să ne exprime punctele de vedere ale sfinției sale.

Sunt cu totul de acord cu opinia exprimată pe siteul de unde am cules relatarea despre acest eveniment potrivit căreia asemenea decizii, care produc fărâmițarea și mai profundă a luptei sunt semnul clar al schismei celor care le-au adoptat.

Părintele Ieronim are dreptate într-un punct al predicii sfinției sale: cei care luptă contra ereziei și duc această luptă la extremă riscă să cadă în schismă. Oare viziunea aceasta a „superacriviei” nu este o ducere la extremă a luptei? Cele relatate în acest articol permit oricui să își facă o impresie.